

Jurisprudentie

BESCHIKKING VAN HET HOF (Kamer voor toelating van hogere voorzieningen)

10 december 2021 *

„Hogere voorziening – Gemeenschapsmodel – Toelating van hogere voorzieningen – Artikel 170 ter van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Verzoek dat het belang van een vraag voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht aantoont – Toelating van de hogere voorziening”

In zaak C-382/21 P,

betreffende een hogere voorziening krachtens artikel 56 van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, ingesteld op 23 juni 2021,

Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO), vertegenwoordigd door D. Hanf, D. Gája, E. Markakis en V. Ruzek als gemachtigden,

rekwirant,

andere partij in de procedure:

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, gevestigd te München (Duitsland),

verzoekster in eerste aanleg,

geeft

HET HOF (Kamer voor toelating van hogere voorzieningen),

samengesteld als volgt: L. Bay Larsen, vicepresident van het Hof, L. S. Rossi (rapporteur) en N. Wahl, rechters,

griffier: A. Calot Escobar,

gelet op het voorstel van de rechter-rapporteur, advocaat-generaal T. Ćapeta gehoord,

de navolgende

* Procestaal: Duits.

Beschikking

- 1 Met zijn hogere voorziening verzoekt het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) om vernietiging van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 14 april 2021, The KaiKai Company Jaeger Wichmann/EUIPO (Gymnastiek- en sportapparatuur en -uitrusting) (T-579/19; hierna: „bestreden arrest”; EU:T:2021:186), waarbij het Gerecht heeft beslist tot vernietiging van de beslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 13 juni 2019 (zaak R 573/2019-3) inzake een aanvraag tot inschrijving van gymnastiek- en sportapparatuur en -uitrusting als gemeenschapsmodellen, waarbij aanspraak werd gemaakt op het recht van voorrang van een internationale octrooiaanvraag die werd ingediend krachtens het Verdrag tot samenwerking inzake octrooien, gesloten te Washington op 19 juni 1970 en laatstelijk gewijzigd op 3 oktober 2001 (*United Nations Treaty Series*, deel 1160, nr. 18336, blz. 231).

Verzoek om toelating van de hogere voorziening

- 2 Krachtens artikel 58 bis, eerste alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt een hogere voorziening tegen een uitspraak van het Gerecht over een besluit van een onafhankelijke kamer van beroep van het EUIPO niet behandeld, tenzij het Hof eerst beslist dat het daarvan kennis moet kunnen nemen.
- 3 Volgens artikel 58 bis, derde alinea, van dat Statuut, wordt de hogere voorziening overeenkomstig de bepalingen van het Reglement voor de procesvoering van het Hof geheel of gedeeltelijk toegelaten wanneer daarbij een vraag aan de orde komt die belangrijk is voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht.
- 4 Volgens artikel 170 bis, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering voegt de rekwirant in de gevallen bedoeld in artikel 58 bis, eerste alinea, van voornoemd Statuut bij zijn verzoekschrift een verzoek om toelating van de hogere voorziening waarin hij uiteenzet welke vraag die belangrijk is voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht de hogere voorziening doet rijzen en dat alle gegevens bevat die het Hof nodig heeft om op dit verzoek uitspraak te doen.
- 5 Overeenkomstig artikel 170 ter, leden 1 en 3, van dat Reglement doet het Hof zo spoedig mogelijk bij met redenen omklede beschikking uitspraak op het verzoek om toelating van de hogere voorziening.

Argumenten van rekwirant

- 6 Ter ondersteuning van zijn hogere voorziening voert rekwirant één middel aan: schending van artikel 41, lid 1, van verordening (EG) nr. 6/2002 van de Raad van 12 december 2001 betreffende gemeenschapsmodellen (PB 2002, L 3, blz. 1).
- 7 Dit middel bestaat uit drie onderdelen.
- 8 Met het eerste onderdeel verwijt rekwirant het Gerecht dat het in de punten 56, 57 en 64 tot en met 66 van het bestreden arrest ten onrechte heeft geoordeeld dat de omstandigheid dat artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 niet bepaalt dat een octrooi als basis kan dienen om aanspraak te maken op voorrang voor een later gemeenschapsmodel, een lacune in de wetgeving vormt. Volgens rekwirant weerspiegelt deze omstandigheid in werkelijkheid de keuze van de Uniewetgever om aanspraken op voorrang te beperken tot oudere modellen of gebruiksmodellen.

- 9 Uit de bewoordingen van die bepaling blijkt immers duidelijk dat daarin zowel de aard wordt vastgesteld van de industriële-eigendomsrechten die de basis kunnen vormen voor een aanspraak op voorrang, namelijk een ouder model of gebruiksmodel, als de termijn waarbinnen op deze voorrang aanspraak kan worden gemaakt, namelijk zes maanden vanaf de datum van de eerste aanvraag. Het feit dat deze bepaling niet verwijst naar octrooiaanvragen, moet noodzakelijkerwijs worden begrepen als een uitsluiting van deze aanvragen. Voorts kan een internationale aanvraag die werd ingediend krachtens het Verdrag van Parijs tot bescherming van de industriële eigendom, ondertekend op 20 maart 1883 te Parijs, laatstelijk herzien op 14 juli 1967 te Stockholm en gewijzigd op 28 september 1979 (*United Nations Treaty Series*, deel 828, nr. 11851, blz. 305; hierna: „Verdrag van Parijs”) weliswaar de basis vormen voor een recht van voorrang krachtens artikel 41 van verordening nr. 6/2002, maar alleen voor zover een dergelijke aanvraag betrekking heeft op een gebruiksmodel.
- 10 Met het tweede onderdeel van het enige middel voert rekwirant aan dat het Gerecht, door een recht van voorrang van twaalf maanden te erkennen, in de punten 75 tot en met 86 van het bestreden arrest artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 niet gewoon in overeenstemming met artikel 4 van het Verdrag van Parijs heeft uitgelegd, aangezien een dergelijke conforme uitlegging niet zo ver kan gaan dat een voorrangstermijn wordt toegekend waarin niet is voorzien in een duidelijke en onvoorwaardelijke Unierechtelijke bepaling. Bijgevolg heeft het Gerecht in deze punten in werkelijkheid de toepassing van dit artikel 41 van de hand gewezen om het door dit artikel 4 te vervangen. Daarbij heeft het Gerecht dit artikel 4 rechtstreekse werking verleend. Volgens rekwirant voldoet artikel 4 van het Verdrag van Parijs echter niet aan de in de rechtspraak gestelde voorwaarden inzake rechtstreekse werking van het internationaal recht in het Unierecht, welke rechtspraak met name voortvloeit uit het arrest van 3 juni 2008, *Intertanko e.a.* (C-308/06, EU:C:2008:312, punt 45), dat vereist dat de betrokken bepaling duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk is, en is de erkenning van een dergelijke rechtstreekse werking van dit artikel 4 voorts strijdig met artikel 25 van het Verdrag van Parijs en met de rechtspraak die voortvloeit uit het arrest van 25 oktober 2007, *Develey/BHIM* (C-238/06 P, EU:C:2007:635, punten 37-44), waaruit in wezen volgt dat dit artikel 4 geen rechtstreekse werking heeft.
- 11 Met het derde onderdeel van het enige middel verwijt rekwirant het Gerecht dat het artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 heeft vervangen door artikel 4 van het Verdrag van Parijs, door een onjuiste uitlegging van laatstgenoemd artikel. Anders dan het Gerecht in de punten 77 tot en met 84 van het bestreden arrest heeft aangegeven, bevat het Verdrag van Parijs immers geen algemene regel volgens welke de aard van het oudere recht bepalend is voor de termijn waarbinnen het daaraan verbonden recht van voorrang moet worden uitgeoefend. De algemene regel bepaalt veeleer dat de eerdere aanvraag waarop het recht van voorrang is gebaseerd, hetzelfde voorwerp moet hebben als de latere aanvraag. Artikel 4, punt E, lid 1, van het Verdrag van Parijs bepaalt slechts bij wijze van uitzondering dat een aanvraag die betrekking heeft op een gebruiksmodel de basis kan vormen voor een recht van voorrang voor een latere modelaanvraag, die dus een ander voorwerp heeft dan de eerdere aanvraag. De conclusie van het Gerecht dat de termijn die geldt om voor een latere modelaanvraag aanspraak te maken op de voorrang van een octrooiaanvraag, twaalf maanden bedraagt, mist dus een rechtsgrondslag.
- 12 Ter ondersteuning van zijn verzoek om toelating van de hogere voorziening voert rekwirant aan dat zijn enige middel een vraag aan de orde stelt die belangrijk is voor de eenheid, de samenhang en de ontwikkeling van het Unierecht.

- 13 Dienaangaande merkt hij ten eerste op dat de gevolgen van de onjuiste uitlegging van artikel 4 van het Verdrag van Parijs de context van het modellenrecht overstijgen. Gelet op het algemene karakter van het in de punten 77 tot en met 80 en 85 van het bestreden arrest neergelegde beginsel dat de aard van het oudere recht doorslaggevend is om de duur van de voorrangstermijn te bepalen, kan dit beginsel immers afbreuk doen aan de regeling voor aanspraak op voorrang voor andere intellectuele-eigendomsrechten dan modellen, zoals Uniemerken.
- 14 Ten tweede is de onjuiste uitlegging van artikel 4 van het Verdrag van Parijs bindend voor de Uniewetgever, die deze niet kan ontkrachten door verordening nr. 6/2002 of de andere Unierechtelijke bepalingen inzake aanspraak op voorrang te wijzigen, en voor de lidstaten, die alle partij zijn bij het Verdrag van Parijs en krachtens het Unierecht door dat verdrag, zoals uitgelegd door de Unierechter, gebonden zijn, zoals volgt uit het arrest van 16 juni 1998, Hermès (C-53/96, EU:C:1998:292, punt 32).
- 15 Ten derde schept de erkenning door het Gerecht dat particulieren het recht hebben om zich met betrekking tot aanspraken op voorrang rechtstreeks te beroepen op de bepalingen van het Verdrag van Parijs, een precedent voor toekomstige zaken en beperkt deze de speelruimte van de Uniewetgever op dit gebied. Een beslissing van het Hof is dus noodzakelijk om de aard en de omvang van de bij het Verdrag van Parijs aan de Unie en de lidstaten opgelegde verplichtingen te bepalen.
- 16 Ten vierde doet het bestreden arrest, door aan artikel 4 van het Verdrag van Parijs rechtstreekse werking toe te kennen en daarmee af te wijken van de rechtspraak van het Hof, niet alleen afbreuk aan het institutionele evenwicht van de Unie en aan de autonomie van het rechtsstelsel van de Unie, maar heeft het ook systemische gevolgen die in strijd zijn met de doelstellingen van het Verdrag van Parijs en de Overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom, die is opgenomen in bijlage 1C bij de Overeenkomst van Marrakesh tot oprichting van de Wereldhandelsorganisatie (WTO), die is goedgekeurd bij besluit 94/800/EG van de Raad van 22 december 1994 betreffende de sluiting, namens de Europese Gemeenschap voor wat betreft de onder haar bevoegdheid vallende aangelegenheden, van de uit de multilaterale handelsbesprekingen in het kader van de Uruguay-Ronde (1986-1994) voortvloeiende overeenkomsten (PB 1994, L 336, blz. 1).
- 17 Volgens rekwirant ontstaat door het bestreden arrest een ongerechtvaardigde discriminatie tussen modelaanvragen, die aanleiding zouden geven tot een recht van voorrang van zes maanden, en octrooiaanvragen, die aanleiding zouden geven tot een recht van voorrang van twaalf maanden, hetgeen de marktdeelnemers ertoe zou kunnen aanzetten om in de eerste plaats octrooiaanvragen in te dienen om de in artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 vastgestelde termijn van zes maanden voor modelaanvragen te omzeilen.
- 18 Voorts leidt het bestreden arrest tot rechtsonzekerheid en een gebrek aan wederkerigheid in bepaalde derde landen. Rekwirant neemt het voorbeeld van de Verenigde Staten van Amerika, waar tekeningen en modellen van nijverheid worden beschermd in het kader van het octrooirecht (*design patent*). Indien de aard van het oudere recht bepalend is voor de duur van de voorrangstermijn, zouden aanvragers van een *design patent* in de Verenigde Staten een voorrangstermijn van twaalf maanden krijgen voor een later gemeenschapsmodel, terwijl aanvragers van gemeenschapsmodellen slechts een voorrangstermijn van zes maanden zouden krijgen voor een latere aanvraag van een *design patent*.

- 19 Ten vijfde kan het bestreden arrest leiden tot een gebrek aan evenwicht inzake de beoordeling ten gronde van de nieuwheid van een gemeenschapsmodel, doordat het de periode waarin overeenkomstig artikel 7, lid 2, onder b), van verordening nr. 6/2002 de openbaarmaking door de aanvrager zelf niet in aanmerking mag worden genomen wanneer de aanspraak op voorrang is gebaseerd op een octrooiaanvraag, verlengt van 18 tot 24 maanden.

Beoordeling door het Hof

- 20 Vooraf moet worden opgemerkt dat het aan rekwirant staat om aan te tonen dat de vragen die hij met zijn hogere voorziening aan de orde stelt belangrijk zijn voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht (beschikking van 24 oktober 2019, Porsche/EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, punt 13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 21 Voorts moet blijkens artikel 58 bis, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie juncto artikel 170 bis, lid 1 en artikel 170 ter, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering het verzoek om toelating van de hogere voorziening alle gegevens bevatten die het Hof nodig heeft om uitspraak te doen over de toelating van de hogere voorziening en om, indien deze ten dele wordt toegelaten, vast te stellen op welke middelen of onderdelen van de hogere voorziening de memorie van antwoord betrekking dient te hebben. Aangezien de in artikel 58 bis van dit Statuut vervatte regeling voor de voorafgaande toelating van hogere voorzieningen ertoe strekt de toetsing door het Hof te beperken tot vragen die belangrijk zijn voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht, dient het Hof in het kader van de hogere voorziening immers alleen de middelen te behandelen die dergelijke vragen opwerpen en die door de rekwirant zijn bewezen (zie met name beschikkingen van 24 oktober 2019, Porsche/EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, punt 14 en 11 november 2021, Sun Stars & Sons/EUIPO, C-425/21 P, niet gepubliceerd, EU:C:2021:927, punt 13).
- 22 Een verzoek om toelating van een hogere voorziening moet dus in ieder geval duidelijk en nauwkeurig aangeven op welke middelen de hogere voorziening is gebaseerd, met dezelfde nauwkeurigheid en duidelijkheid de door elk middel opgeworpen rechtsvraag vermelden, preciseren of die vraag belangrijk is voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht, en specifiek aangeven waarom voornoemde vraag belangrijk is in het licht van het aangevoerde criterium. Wat in het bijzonder de middelen van de hogere voorziening betreft, moet het verzoek om toelating van de hogere voorziening preciseren welke bepaling van Unierecht of welke rechtspraak door het arrest of de beschikking waartegen de hogere voorziening is gericht, zou zijn geschonden, een beknopte uiteenzetting geven van de onjuiste rechtsopvatting waarvan het Gerecht blijk zou hebben gegeven, en aangeven in hoeverre deze onjuiste opvatting van invloed is geweest op de uitkomst van het arrest of de beschikking waartegen de hogere voorziening is gericht. Wanneer de aangevoerde onjuiste rechtsopvatting voortvloeit uit miskennis van de rechtspraak, moet het verzoek om toelating van de hogere voorziening op beknopte maar duidelijke en nauwkeurige wijze uiteenzetten, ten eerste, waarin de gestelde tegenstrijdigheid ligt – door zowel de door de rekwirant bestreden punten van het arrest of de beschikking waartegen de hogere voorziening is gericht, als de punten van de beslissing van het Hof of het Gerecht die zouden zijn miskend, aan te duiden – en, ten tweede, om welke concrete redenen een dergelijke tegenstrijdigheid een vraag opwerpt die belangrijk is voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht (zie in die zin beschikking van 24 oktober 2019, Porsche/EUIPO, C-613/19 P, EU:C:2019:905, punt 15 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

- 23 In casu blijkt uit punt 56 van het bestreden arrest, waarnaar rekwirant verwijst, dat het Gerecht heeft geoordeeld dat artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 de situatie van een modelaanvraag met aanspraak op voorrang op grond van een octrooiaanvraag niet vermeldt, en dat de termijn om aanspraak op een dergelijke voorrang te maken daarin niet is geregeld. Zoals is aangegeven in punt 66 van het bestreden arrest, waarnaar rekwirant ook verwijst, beoogt het gebruik van het Verdrag van Parijs een lacune te vullen in deze verordening, die niets zegt over de voorrangstermijn die voortvloeit uit een internationale octrooiaanvraag. Derhalve heeft het Gerecht het Verdrag van Parijs uitgelegd en – zoals rekwirant in herinnering brengt – in punt 85 van het bestreden arrest geoordeeld dat de aard van het oudere recht doorslaggevend is om de duur van de voorrangstermijn te bepalen.
- 24 Opgemerkt zij, ten eerste, dat rekwirant zijn enige middel nauwkeurig beschrijft, door aan te geven dat het Gerecht artikel 41 van verordening nr. 6/2002 onjuist heeft uitgelegd in die zin dat dit artikel een lacune bevat met betrekking tot de voorrangstermijn van een aanvraag voor gemeenschapsmodellen op basis van een eerdere internationale octrooiaanvraag, en deze lacune heeft gevuld door, met miskennis van de relevante rechtspraak, rechtstreekse werking te verlenen aan artikel 4 van het Verdrag van Parijs, en bovendien door deze bepaling onjuist uit te leggen.
- 25 Wat met name het argument betreft dat het Gerecht, in strijd met de rechtspraak van het Hof (arrest van 25 oktober 2007, *Develey/BHIM*, C-238/06 P, EU:C:2007:635, punten 37-44), rechtstreekse werking heeft verleend aan artikel 4 van het Verdrag van Parijs, zoals uiteengezet in punt 10 van deze beschikking, zij benadrukt dat rekwirant uiteenzet waarin de gestelde tegenstrijdigheid ligt, door aanduiding van zowel de punten van het bestreden arrest als de punten van de beslissing van het Hof die zouden zijn miskend.
- 26 Ten tweede verwijt rekwirant het Gerecht dat het heeft geoordeeld dat artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 een voorrangstermijn van twaalf maanden voor een later gemeenschapsmodel toestaat en bijgevolg de beslissing van de kamer van beroep van het EUIPO heeft vernietigd, waarbij de termijn om aanspraak te maken op voorrang van een internationale octrooiaanvraag tot zes maanden werd beperkt. Uit het verzoek om toelating van de hogere voorziening blijkt dus duidelijk dat de gestelde schending van artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 van invloed is op de uitkomst van het bestreden arrest. Indien de voorrangstermijn – anders dan het Gerecht heeft geoordeeld – zes maanden in plaats van twaalf maanden bedroeg, had het beroep immers moeten worden verworpen.
- 27 Ten derde moet rekwirant, overeenkomstig de op de indiener van een verzoek om toelating van een hogere voorziening rustende bewijslast, aantonen dat zijn hogere voorziening – los van de daarin aangevoerde rechtsvragen – een of meerdere vragen opwerpt die belangrijk zijn voor de eenheid, de samenhang of de ontwikkeling van het Unierecht, waarbij de draagwijdte van dit criterium de context van het arrest waartegen de hogere voorziening is gericht, en uiteindelijk ook de context van zijn hogere voorziening, overstijgt (beschikking van 4 mei 2021, *Dermavita/EUIPO*, C-26/21 P, niet gepubliceerd, EU:C:2021:355, punt 16).
- 28 Dit impliceert op zich dat zowel het bestaan als het belang van dergelijke vragen moet worden aangetoond, door middel van concrete gegevens die eigen zijn aan het betrokken geval, en niet alleen met algemene argumenten (beschikking van 4 mei 2021, *Dermavita/EUIPO*, C-26/21 P, niet gepubliceerd, EU:C:2021:355, punt 20).

- 29 Ten eerste identificeert rekwirant de vraag die met zijn enige middel wordt opgeworpen, namelijk in wezen de vraag of een eventuele wetgevingslacune in een Unierechtelijke handeling kan worden gevuld door de rechtstreekse toepassing van een bepaling van internationaal recht die niet voldoet aan de door de rechtspraak van het Hof gestelde voorwaarden om rechtstreekse werking te hebben.
- 30 Ten tweede zet rekwirant de concrete redenen uiteen waarom een dergelijke vraag van belang is voor de eenheid, de samenhang en de ontwikkeling van het Unierecht.
- 31 In dit verband benadrukt rekwirant allereerst dat de in zijn hogere voorziening opgeworpen rechtsvraag de context van de hogere voorziening overstijgt, aangezien de beweerdelijk onjuiste uitlegging van artikel 41, lid 1, van verordening nr. 6/2002 gevolgen zal hebben voor de ontvankelijkheid van aanspraken op voorrang voor gemeenschapsmodellen en voor de beoordeling van de nieuwigheid van een gemeenschapsmodel. Wat dit laatste aspect betreft, verstrekt rekwirant concrete gegevens ter staving van het potentiële gebrek aan evenwicht dat voortvloeit uit het feit dat de periode waarin de openbaarmaking door de aanvrager zelf overeenkomstig artikel 7, lid 2, onder b), van verordening nr. 6/2002 niet in aanmerking mag worden genomen wanneer de aanspraak op voorrang is gebaseerd op een octrooiaanvraag, van 18 tot 24 maanden wordt verlengd.
- 32 Vervolgens wijst rekwirant erop dat zijn hogere voorziening ook de context van het gemeenschapsmodellenrecht overstijgt, aangezien het in het bestreden arrest ontwikkelde beginsel kan bepalen welke regeling geldt voor aanspraken op voorrang voor andere soorten intellectuele-eigendomsrechten. Hij geeft in dit verband concrete voorbeelden van gevolgen die het bestreden arrest kan hebben voor octrooiaanvragers en wijst op het risico van rechtsonzekerheid en gebrek aan wederkerigheid in bepaalde derde landen als gevolg van de erkenning van een voorrangstermijn van twaalf maanden voor gemeenschapsmodellen wanneer de aanspraak op voorrang is gebaseerd op een octrooiaanvraag.
- 33 Ten slotte wijst rekwirant op de voor de eenheid, de samenhang en de ontwikkeling van het Unierecht nadelige systemische gevolgen van de erkenning van rechtstreekse werking van artikel 4 van het Verdrag van Parijs, aangezien de uitlegging van dit artikel door de Unierechter bindend is voor de Uniewetgever en de lidstaten van de Unie, en deze erkenning voorts in strijd is met de doelstellingen van het Verdrag van Parijs en van de in punt 16 van de onderhavige beschikking vermelde overeenkomst.
- 34 Gelet op het door rekwirant aangevoerde bewijs, moet worden vastgesteld dat zijn verzoek rechtens genoegzaam aantoont dat de hogere voorziening een vraag opwerpt die van belang is voor de eenheid, de samenhang en de ontwikkeling van het Unierecht.
- 35 Gelet op de voorgaande overwegingen en op het feit dat de hogere voorziening is gebaseerd op één enkel middel, dat bestaat uit drie onderling verbonden onderdelen, moet de hogere voorziening in haar geheel worden toegelaten.

Kosten

- 36 Artikel 170 ter, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering bepaalt dat wanneer de hogere voorziening geheel of ten dele wordt toegelaten na toetsing aan de criteria in artikel 58 bis, derde alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de behandeling wordt voortgezet overeenkomstig de artikelen 171 tot en met 190 bis van dat Reglement.
- 37 Volgens artikel 137 van het Reglement voor de procesvoering, dat krachtens artikel 184, lid 1, van dat Reglement op de procedure in hogere voorziening van toepassing is, wordt ten aanzien van de proceskosten beslist in het arrest of de beschikking waardoor een einde komt aan het geding.
- 38 Aangezien het verzoek om toelating van de hogere voorziening is toegewezen, dient de beslissing omtrent de kosten te worden aangehouden.

Het Hof (Kamer voor toelating van hogere voorzieningen) beschikt:

- 1) De hogere voorziening wordt toegelaten.**
- 2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.**

ondertekeningen